

فصل ۶ «از یاخته تا گیاه»

نکته ۱: گیاهان برخلاف جانوران نمی‌توانند برای تأمین ماده و انرژی مورد نیاز خود از جایی به جای دیگر بروند و با احساس خطر، فرار یا به عامل خطر حمله کنند. چه ویژگی‌هایی به گیاهان کمک می‌کند تا بتوانند بر محدودیت ساکن بودن در محیط غلبه کنند؟ چگونه گیاهان می‌توانند در محیط‌های متفاوت، زندگی کنند؟ از طرفی گیاهان افزون بر اینکه منبع غذا برای مردم اند، تأمین‌کننده مواد اولیه صنایعی، مانند داروسازی و پوشاک نیز هستند. گیاهان چه ویژگی‌هایی دارند که مواد اولیه چنین صنایعی را تأمین می‌کنند؟

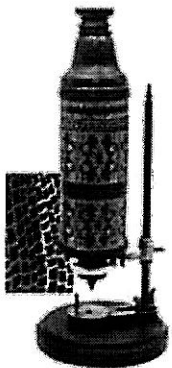
نکته ۲: امروزه نهان‌دانگان بیشترین گونه‌های گیاهی روی زمین را تشکیل می‌دهند. این گیاهان گرچه در جای خود ثابت‌اند؛ اما مانند جانوران به ماده و انرژی نیاز دارند.

مثال	رده بندی				
	بدون آوند	خره‌ها (بدون دانه)			
خره					
سرخس	گیاهان آونددار	بدون دانه	سرخس‌ها		
سرو، کاج		دانه‌دار	بازدانگان	مخروط‌داران	
ذرت، گندم، ذرت			نهان‌دانگان	تک‌لپه‌ای‌ها	
لوبیا، گل سرخ				دولپه‌ای‌ها	

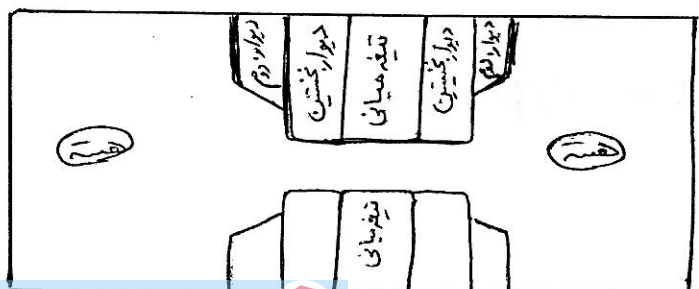
نکته ۳: اولین بار رابرت هوگ با میکروسکوپ ابتدایی خود، یاخته را در بافت چوب پنبه، مشاهده کرد (شکل ۱). چوب پنبه از یاخته‌های مرده تشکیل شده است. یاخته‌های این بافت در مشاهده با میکروسکوپ به صورت مجموعه حفره‌هایی دیده می‌شوند که دیواره‌هایی آنها را از یکدیگر جدا کرده‌اند. این دیواره‌ها، دیواره یاخته‌ای و تنها بخش باقی مانده از یاخته گیاهی در بافتی مرده‌اند.

نکته ۴: اجزای سلول‌های گیاهی:

۱- غشای سلول	} (الف) بخش زنده
(پروتوپلاست)
۲- هسته‌ی سلول	
۳- سیتوپلاسم (اندامک‌ها و سیتوسل و اسکلت سلولی و پلاسمودسم)	
(ب) دیواره‌ی سلولی	

شکل ۱- میکروسکوپ ابتدایی رابرت هوگ و آنچه مشاهده کرد.

ویژگی های دیواره یاخته گیاهی:

نکته ۱: اگر از شما پرسند که یاخته در گیاهان چه تفاوتی با یاخته در جانوران دارد، احتمالاً علاوه بر کلروپلاست (سبز دیسه)، دیواره را نیز نام می‌برید. دیواره یاخته ای در بافت های زنده گیاه، بخشی به نام پروتوپلاست را در بر می‌گیرد. دیواره ی سلولی گیاهان توسط خود پروتوپلاست ساخته می‌شود. پروتوپلاست هم از یاخته در جانوران است که شامل غشاء و میان‌یاخته (سیتوپلاسم) و هسته است.

نکته ۲: دیواره عملکردهای متفاوتی دارد، نقش آن:

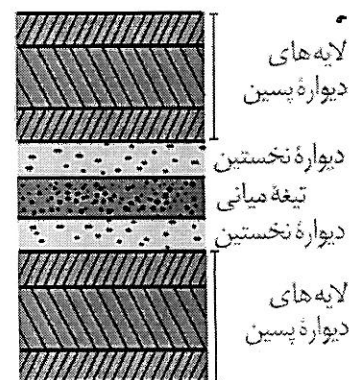
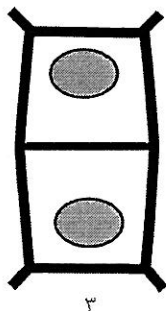
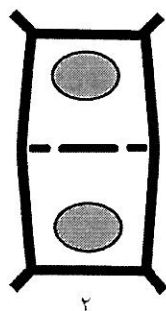
۱- حفظ شکل یاخته ها ۲- استحکام یاخته ها و در نتیجه استحکام پیکر گیاه ۳- واپایش تبادل مواد بین یاخته‌ها در گیاه و جلوگیری از ورود عوامل بیماری‌زا؛ از کارهای دیواره یاخته ای است.

۱- تیغه ی میانی: در تقسیم یاخته گیاهی بعد از تقسیم هسته، لایه ای به نام تیغه میانی تشکیل می‌شود. این لایه، میان یاخته (سیتوپلاسم) را به دو بخش تقسیم می‌کند و در نتیجه، دو یاخته ایجاد می‌شود. تیغه میانی از پلی‌ساکارییدی به نام پکتین ساخته شده است. پکتین مانند چسب عمل می‌کند و دو یاخته را در کنار هم نگه می‌دارد. در یاخته‌های گیاهی هنگام تقسیم سیتوپلاسم، حلقه‌ی انقباضی تشکیل نمی‌شود. در این یاخته‌ها نخست ساختاری به نام صفحه‌ی یاخته‌ای با تجمع ریزکیسه‌های دستگاه گلژی و به هم پیوستن آن‌ها تشکیل می‌شود. این ریزکیسه‌ها دارای پیش‌سازهای تیغه میانی و دیواره یاخته‌اند...

۲- دیواره ی نخستین: پروتوپلاست هریک از یاخته های تازه تشکیل شده، لایه یا لایه های دیگری به نام دیواره نخستین می‌سازند. در این دیواره، رشته‌های سلولز وجود دارند که در زمینه‌ای از پروتئین و انواعی از پلی‌ساکاریدهای غیررشته‌ای قرار می‌گیرند. دیواره نخستین، مانند قالبی، پروتوپلاست را در بر می‌گیرد؛ اما مانع رشد آن نمی‌شود؛ زیرا قابلیت گسترش و کشش دارد و همراه با رشد پروتوپلاست و اضافه شدن ترکیبات سازنده دیواره، اندازه آن نیز افزایش می‌یابد.

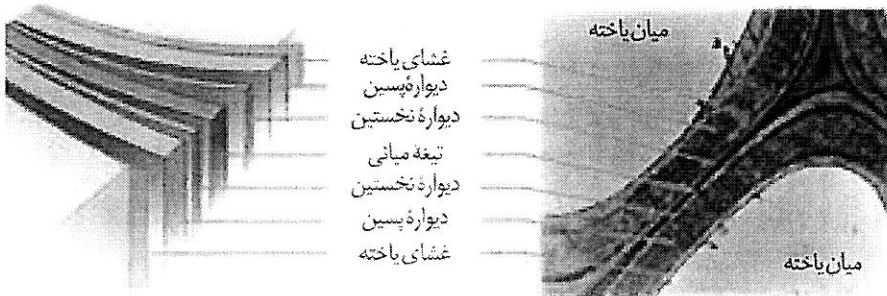
۳- دیواره ی پسین (دوم):

در بعضی یاخته های گیاهی، لایه های (چندین لایه) دیگری نیز ساخته می‌شود که به مجموع آنها دیواره پسین می‌گویند. استحکام و تراکم این دیواره از دیواره نخستین بیشتر است (شکل ۴). رشد یاخته بعد از تشکیل دیواره پسین متوقف می‌شود.

شکل ۳- تشکیل تیغه میانی

نکته ۳: با تشکیل دیواره‌های نخستین و پسین، تیغه میانی از پروتوپلاست دور می‌شود. در یک سلول که دارای دیواره‌ی پسین است، تیغه‌ی میانی قدیمی‌ترین دیواره است و بیشترین فاصله را از غشا و میان یاخته دارد. دیواره‌ی پسین، جدیدترین و نزدیک‌ترین دیواره به غشا و میان یاخته است.

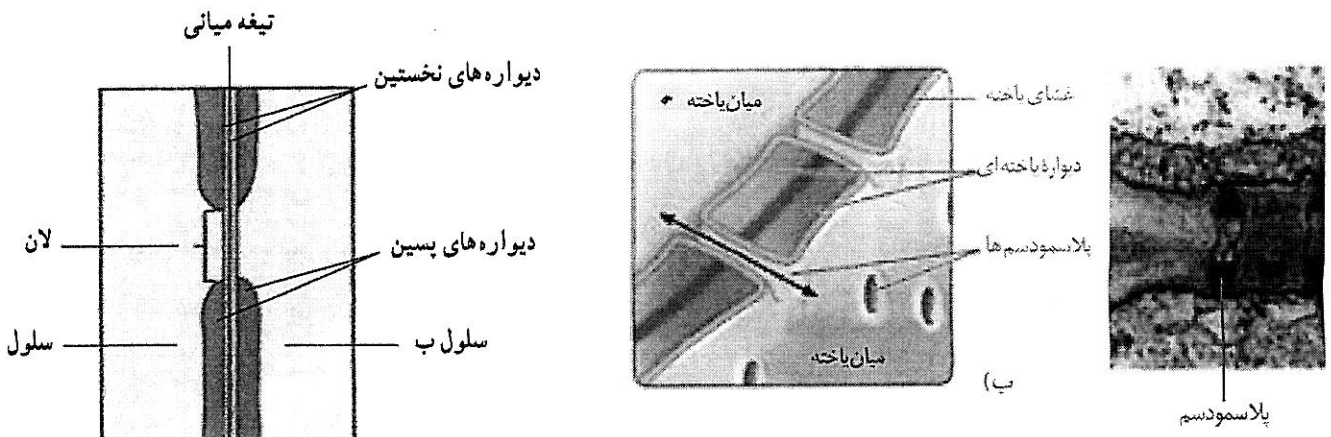

نکته ۴: پلاسمودسم:

دیدیم که دیواره یاخته‌ای، دور تا دور یاخته را می‌پوشاند. آیا این دیواره، یاخته‌ها را به طور کامل از هم جدا می‌کند؟ مشاهده بافت‌های گیاهی با میکروسکوپ الکترونی نشان می‌دهد که کانال‌های میان یاخته‌ای از یاخته‌ای به یاخته دیگر کشیده شده‌اند. به این کانال‌ها، پلاسمودسم می‌گویند (شکل ۵). مواد مغذی و ترکیبات دیگر (هورمون‌های گیاهی، ویروس‌ها) می‌توانند از راه پلاسمودسم‌ها از یاخته‌ای به یاخته دیگر بروند.

نکته ۵: لان:

دیواره‌ی یاخته‌های گیاهی در بعضی نقاط نازک باقی مانده است. این مناطق نازک لان نامیده می‌شوند. در محل لان‌ها، دیواره‌های پسین تشکیل نمی‌شود. لان‌های سلول‌های مجاور، معمولاً در مقابل یکدیگر قرار می‌گیرند. پلاسمودسم‌ها در مناطقی از لان، به فراوانی وجود دارند.

شکل ۵) تصویر پلاسمودسم با میکروسکوپ الکترونی (الف)، لان در دیواره یاخته‌ای (ب)

ترکیب دیواره تغییر می‌کند

ترکیب شیمیایی دیواره در یاخته‌های متفاوت، متناسب با کاری که انجام می‌دهند، و حتی در طول عمر يك یاخته فرق می‌کند.

الف) چوبی شدن (رسوب لیگنین):

پروتوپلاست برخی یاخته‌های گیاهی، لیگنین می‌سازد و آن را به دیواره یاخته‌ای اضافه می‌کند. لیگنین سبب استحکام بیشتر دیواره می‌شود. چوبی شدن دیواره، اغلب سبب مرگ پروتوپلاست می‌شود. در موارد زیر، لیگنین (چوب) وجود دارد:

۱) **دیواره آوندهای چوبی:** به علت تشکیل ماده‌ای به نام **لیگنین (چوب)**، چوبی شده است. به همین علت وجود درختانی با ارتفاع چند ده متر و حتی چند صد متر ممکن شده است. بعضی آوندهای چوبی از یاخته‌های دوکی شکل دراز به نام **نایدیس (تراکئید)** ساخته شده‌اند. در حالی که بعضی دیگر، از به دنبال هم قرار گرفتن یاخته‌های کوتاهی به نام **عنصر آوندی** تشکیل می‌شوند. در این آوندها دیواره عرضی از بین رفته و لوله پیوسته‌ای تشکیل شده است.

۲) **بافت سخت آکنه (اسکلرانسیم):** یاخته‌های این بافت دیواره‌ی پسین ضخیم و چوبی دارند که سبب استحکام اندام می‌شود. دو نوع یاخته سخت آکنه‌ای وجود دارد. **اسکلرئیدها (یاخته‌های کوتاه)** و **فیبرها (یاخته‌های دراز)** سخت آکنه‌ای‌اند. از فیبرها در تولید طناب و پارچه نیز استفاده می‌کنند.

ب) **کانی شدن:** اگر به برگ گیاه گندم دست زده باشید، زبری آن را احساس کرده‌اید. این زبری به علت افزوده شدن سیلیس به دیواره یاخته‌هایی است که در سطح برگ قرار دارند. این تغییر از نوع کانی شدن است؛ زیرا در این تغییر، ترکیبات کانی به دیواره یاخته‌های اپیدرم اضافه می‌شوند.

ج) **ژله‌ای شدن:** پکتین دیواره با جذب آب، متورم و ژله‌ای می‌شود، به این تغییر ژله‌ای شدن می‌گویند. مقدار پکتین در بعضی گیاهان به قدری فراوان است که از آن برای تولید ژله‌های گیاهی استفاده می‌کنند. ژله‌ی لعابی که از خیساندن دانه‌هایی مانند دانه‌ی پسته در آب ایجاد می‌شود، به علت فراوانی ترکیبات پکتینی در این دانه هاست. تخم شربتی مقدار فراوانی ترکیبات پکتینی دارد.

د) **کوتینی شدن و چوب پنبه‌ای شدن:** از تغییرات دیگر دیواره در یاخته‌های گیاهی آنست که در کاهش از دست دادن آب و جلوگیری از ورود عوامل بیماری‌زا به گیاه نقش دارند. **کوتین و چوب پنبه** از ترکیبات لیپیدی هستند.

کُریچه (واکوئل)، محلی برای ذخیره:

چگونه گیاه پژمرده بعد از آبیاری شاداب می‌شود؟ برای پاسخ به این پرسش باید نگاهی دقیق به یاخته گیاه داشته باشیم. می‌دانیم یکی از ویژگی‌های یاخته‌های گیاهی، داشتن اندامکی به نام کُریچه است.

نکته ۱: در واکوئل، مایعی به نام شیره کُریچه ای قرار دارد. شیره کُریچه ای ترکیبی از آب و مواد دیگر است. مقدار ترکیب این شیره، از گیاهی به گیاه دیگر و حتی از بافتی به بافت دیگر فرق می‌کند.

نکته ۲: بعضی یاخته‌های گیاهی کُریچه درشتی دارند که بیشتر حجم یاخته را اشغال می‌کند (شکل ۲).

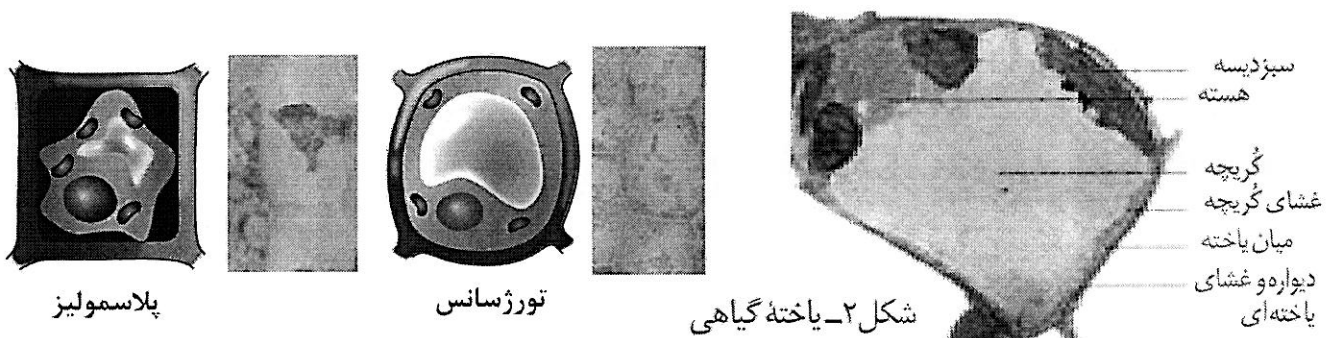
نکته ۳: وقتی مقدار آب در محیط بیشتر از مقدار آن در یاخته باشد، کُریچه‌ها حجیم و پر آب اند و سبب می‌شوند که پروتوپلاست به دیواره بچسبد و به آن فشار آورد. دیواره یاخته ای در برابر این فشار تا حدی کشیده می‌شود، اما پاره نمی‌شود. یاخته در این وضعیت در حالت تورژسانس یا تورم است. حالت تورم یاخته‌ها در بافت‌های گیاهی سبب می‌شود که اندام‌های غیر چوبی، مانند برگ و گیاهان علفی استوار بمانند.

نکته ۴: اگر به هر علتی آب کم باشد، حجم کُریچه کاهش می‌یابد و پروتوپلاست جمع می‌شود و از دیواره فاصله می‌گیرد. این وضعیت، پلاسمولیز نامیده می‌شود. اگر پلاسمولیز طولانی مدت باشد، پژمردگی حتی با آبیاری فراوان نیز رفع نمی‌شود و گیاه به دنبال مرگ یاخته‌هایش، می‌میرد.

نکته ۵: غشای واکوئل مانند غشای یاخته، نفوذپذیری انتخابی دارد، یعنی ورود مواد به کُریچه و خروج از آن را کنترل می‌کند.

نکته ۶: اگر در شیر چای بریزید، شیر کدر می‌شود. در کُریچه‌ی یاخته‌های برگ چای، اگزالیک اسید وجود دارد. این اسید با کلسیم شیر تشکیل بلورهای جامد کلسیم اگزالات می‌دهد که رسوب می‌کند و مانع جذب کلسیم شیر از روده می‌شود.

نکته ۷: به جز آب، کُریچه محل ذخیره ترکیبات پروتئینی، اسیدی و رنگی است که در گیاه ساخته می‌شوند؛ آنتوسیانین یکی از ترکیبات رنگی است که در کُریچه ذخیره می‌شود. آنتوسیانین در ریشه چغندر قرمز، کلم بنفش و میوه‌هایی مانند پرتقال توسرخ، به مقدار فراوانی وجود دارد. جالب است که رنگ آنتوسیانین در pH های متفاوت تغییر می‌کند.

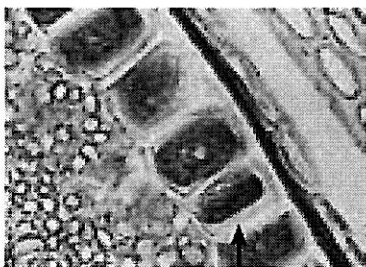
نکته ۸: پروتئین، یکی دیگر از ترکیباتی است که در گریچه ذخیره می‌شود. گلوتن یکی از این پروتئین‌هاست که در بذر گندم و جو (درون واکنش‌های یاخته‌های پوسته‌ی دانه) ذخیره می‌شود و هنگام رویش بذر برای رشد و نمو رویان به مصرف می‌رسد (شکل ۷). گلوتن ارزش غذایی دارد، اما بعضی افراد با خوردن فراورده‌های گلوتن دار، دچار اختلال رشد و مشکلات جدی در سلامت می‌شوند. تشخیص قطعی آن با انجام آزمایش‌های پزشکی است. گلوتن توسط ریبوزوم ساخته می‌شود و پس از عبور از شبکه‌ی آندوپلاسمی و گلژی در کریچه‌ها ذخیره می‌شود.

نکته ۹: رویان غلات در هنگام رویش دانه، مقدار فراوانی جیبرلین می‌سازند. این هورمون بر خارجی‌ترین لایه‌ی اندوسپرم (لایه گلوتن‌دار) اثر می‌گذارد و سبب تولید و رهاشدن آنزیم‌های گوارشی (آمیلاز) در دانه می‌شود. این آنزیم‌ها دیواره‌ی یاخته‌ها و ذخایر اندوسپرم را تجزیه می‌کنند. نشاسته یکی از این ذخایر است که بر اثر آنزیم آمیلاز به گلوکز مورد نیاز برای رشد رویان تجزیه می‌شود.

نکته ۱۰: بیماری سلیاک:

حساسیت به پروتئین گلوتن (پروتئین گندم یا جو) است. در این بیماری یاخته‌های روده تخریب می‌شوند و ریزپررها و حتی پررها از بین می‌روند. در نتیجه، سطح جذب مواد، کاهش شدیدی پیدا می‌کند و بسیاری از مواد مغذی مورد نیاز بدن جذب نمی‌شوند.

شایع‌ترین علائم گوارشی آن شامل اسهال، کاهش وزن، آسیب به رشد کودک، ضعف عضلانی است. سوءجذب آهن ویتامین B₁₂ و فولیک اسید موجب کم‌خونی (آنمی) می‌شود، سوء جذب کلسیم و ویتامین D باعث کاهش تراکم استخوان و پوکی استخوان می‌شود. کاهش کلسیم خون باعث افزایش هورمون پاراتیروئید می‌شود. کمبود ویتامین K، باعث اختلال در انعقاد خون می‌شود. به علت کاهش جذب آمینواسیدها و کاهش پروتئین خون خیز (ادم) می‌شود.

شکل ۷- یاخته‌هایی که گلوتن در گریچه آنها ذخیره شده است.

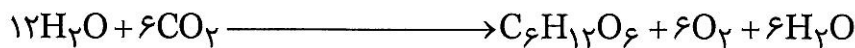
پلاست (دیسه)

گیاهان را به سبز بودن می شناسیم؛ در حالی که انواعی از رنگ ها در گیاهان دیده می شود. دانستیم که بعضی رنگ ها به علت وجود موادرنگی در گریچه است. آیا رنگ زرد یا نارنجی ریشه هویج، و رنگ قرمز میوه گوجه فرنگی مربوط به ترکیبات رنگی در گریچه هاست؟ پاسخ منفی است.

نکته ۱: یکی دیگر از ویژگی های یاخته های گیاهی، داشتن اندامکی به نام دیسه (پلاست) است. انواعی از دیسه ها در گیاهان وجود دارد. فقط برخی از دیسه ها، مقدار فراوانی سبزینه کلروفیل دارند.

الف) کلروپلاست (سبز دیسه):

کلروپلاست محل انجام فتوسنتز است و دارای دو غشای خارجی و داخلی است. ماده‌ی زمینه کلروپلاست را بستره (استروما) می نامند که در این فضا آنزیمی به نام روبیسکو طی چرخه‌ی کالوین دی اکسید کربن را به قند تبدیل می کند، که به این فرایند تثبیت CO_2 می گویند.

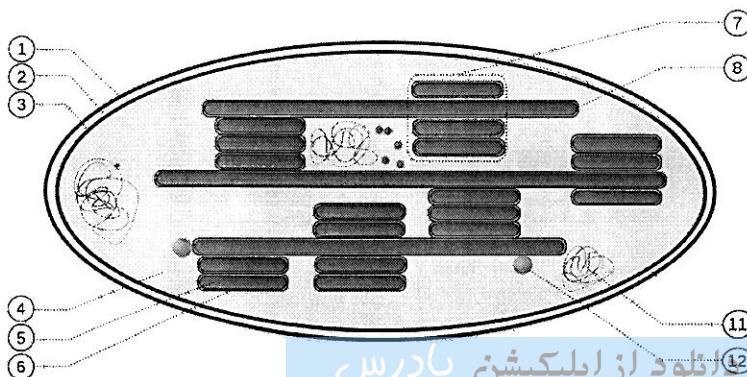

نکته ۲: درون کلروپلاست ساختارهای کیسه ای شکل از جنس غشای سلولی به نام تیلاکوئید وجود دارند. چند عدد تیلاکوئید، باهم یک گرانوم را تشکیل می دهند. در همه کلروپلاست ها، رنگیزه‌ی جذب کننده‌ی نور خورشید از قبیل کلروفیل و کاروتنوئیدها درون غشای تیلاکوئید قرار دارند. توجه کنید که غشای خارجی و داخلی کلروپلاست فاقد سبزینه (کلروفیل) است.

نکته ۳: کلروپلاست به مقدار فراوانی سبزینه (کلروفیل) دارد. به همین علت بیشتر گیاهان، سبز دیده می شوند. برخی گیاهان فاقد کلروپلاست هستند و توانایی فتوسنتز را ندارند این گیاهان انگل هستند. مانند گیاه سس و گل جالیز

نکته ۴: سلول های روپوستی (اپیدرم) کلروپلاست و سبزینه ندارند. یاخته های نگهبان روزنه‌ی هوایی از تمایز یاخته های روپوستی به وجود می آیند، ولی بر خلاف سلول های روپوستی (اپیدرم) کلروپلاست و سبزینه دارند.

نکته ۵: بیشتر سلول های کلروپلاست دار در گیاه بافت نرم آکنه ای (پارانیشیم) هستند. نرم آکنه سبزینه دار به فراوانی در اندام های سبز گیاه، مانند برگ دیده می شود.

(ب) کروموپلاست (رنگ دیسه):

نوع دیگری دیسه وجود دارد که در آن، رنگیزه‌هایی با نام کاروتنوئیدها ذخیره می‌شوند. به این دیسه‌ها، رنگ دیسه (کروموپلاست) می‌گویند؛ مثلاً رنگ دیسه‌ها در یاخته‌های ریشه گیاه هویج، مقدار فراوانی کاروتن دارند که نارنجی است. رنگ زرد گلبرگ‌ها به علت گزانتوفیل و رنگ قرمز گوجه فرنگی به علت لیکوپن در رنگ‌دیسسه آن‌هاست.

(پ) آمیلوپلاست (نشادیسسه):

بعضی دیسه‌ها رنگیزه ندارند، مثلاً در دیسه‌های یاخته‌های بخش خوراکی سیب زمینی، به مقدار فراوانی نشاسته ذخیره شده است که به همین علت به آن نشادیسسه (آمیلوپلاست) می‌گویند.

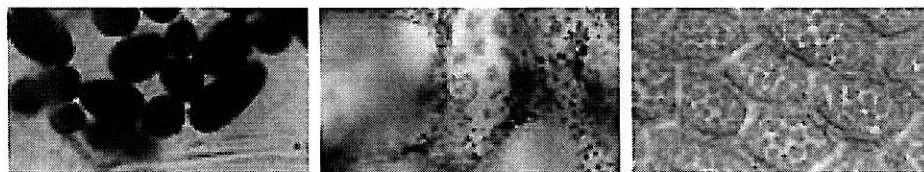
نکته ۶: بخش خوراکی سیب زمینی ساقه‌ای زیرزمینی است که دارای نشادیسسه است. هنگام رویش جوانه‌های سیب زمینی، برای رشد جوانه‌ها و تشکیل پایه‌های جدید از ذخیره‌ی نشاسته‌ی ساقه‌ی سیب زمینی مصرف می‌شود.

نکته ۷: اندوخته‌ی دانه‌ی غلات، آندوسپرم نام دارد که سلول‌های آن دارای آمیلوپلاست فراوان هستند. رویان غلات در هنگام رویش دانه، مقدار فراوانی هورمون جیبرلین می‌سازند. این هورمون بر خارجی‌ترین لایه‌ی آندوسپرم اثر می‌گذارد و سبب تولید و رهاشدن آنزیم‌های گوارشی در دانه می‌شود. این آنزیم‌ها دیواره‌ی یاخته‌ها و ذخایر آندوسپرم را تجزیه می‌کنند. نشاسته یکی از این ذخایر است که بر اثر آنزیم آمیلاز به گلوکز مورد نیاز برای رشد رویان تجزیه می‌شود.

نکته ۸: یک پلاست می‌تواند به پلاست دیگر تبدیل شود. سبزدیسسه‌ها کاروتنوئید هم دارند که با رنگ سبزینه پوشیده می‌شوند؛ در پاییز با کاهش طول روز و کم شدن نور، ساختار سبزدیسسه‌ها در بعضی گیاهان تغییر می‌کند و به رنگ دیسه تبدیل می‌شوند. در این هنگام سبزینه (کلروفیل) در برگ تجزیه می‌شود و مقدار کاروتنوئیدها افزایش می‌یابد.

نکته ۹: مشخص شده است که ترکیبات رنگی در گریچه و رنگ دیسه، پاداکسنده (آنتی اکسیدان) اند. ترکیبات پاداکسنده در پیشگیری از سرطان و نیز بهبود کارکرد مغز و اندام‌های دیگر نقش مثبتی دارند.

نکته ۱۰: توجه کنید که رنگ کلم بنفش و میوه‌هایی مانند پرتقال، توت‌فرنگ و رنگ ریشه چغندر قرمز، به علت وجود آنتوسیانین در گریچه‌هاست. ولی رنگ زرد یا نارنجی ریشه‌ی هویج به علت ذخیره‌ی کاروتن و رنگ قرمز گوجه فرنگی به علت ذخیره‌ی لیکوپن و رنگ زرد گلبرگ‌ها به علت گزانتوفیل موجود در رنگ‌دیسسه‌های آن‌هاست.

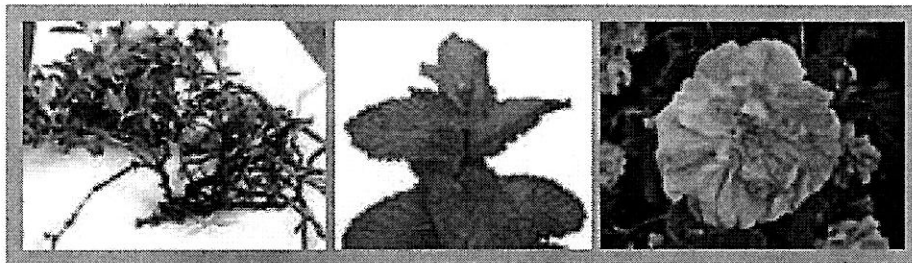

پ) نشادیسسه

الف) یاخته‌های دارای سبزدیسسه (ب) رنگ دیسه
شکل ۸-۱ دیسه در یاخته‌های گیاهان

ترکیبات دیگر

نکته ۱: معمولاً گیاهان را به عنوان جانداران غذا ساز می‌شناسیم، اما گیاهان ترکیبات دیگری می‌سازند که استفاده‌هایی به غیر از غذا دارند. گیاهان استفاده‌های متفاوتی دارند. (شکل ۹): مثلاً قبل از تولید رنگ‌های شیمیایی، گیاهان از منابع اصلی تولید رنگ برای رنگ آمیزی الیاف بودند. آیا می‌دانید قبل از تولید رنگ‌های شیمیایی از چه گیاهانی برای رنگ آمیزی الیاف فرش استفاده می‌شد؟

روناس

نعنا

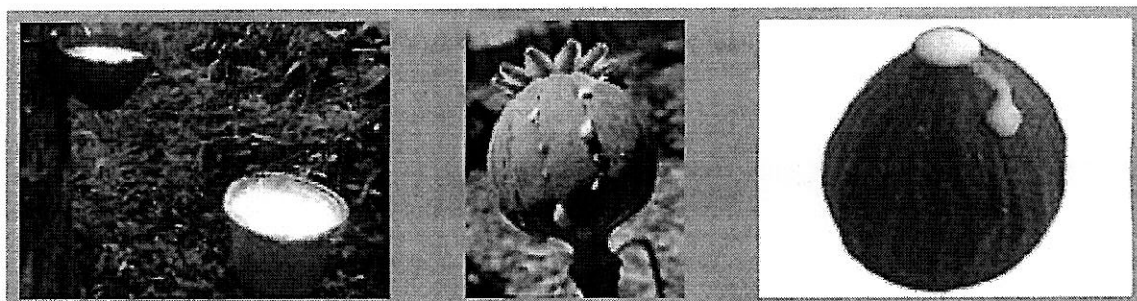
گل محمدی

نکته ۲: اگر دم‌برگ انجیر را ببرید یا اینکه میوه تازه انجیر را از شاخه جدا کنید، از محل برش، شیره سفید رنگی خارج می‌شود که به آن شیرابه می‌گویند. ترکیب شیرابه، در گیاهان متفاوت، فرق می‌کند. لاستیک برای اولین بار از شیرابه نوعی درخت ساخته شد.

نکته ۳: آلکالوئیدها از ترکیبات گیاهی‌اند و در شیرابه بعضی گیاهان به مقدار فراوانی وجود دارند. نقش آنها دفاع از گیاهان در برابر گیاه خواران است. نیکوتین که از آلکالوئیدهاست چنین نقشی در گیاه تنباکو دارد.

نکته ۴: آلکالوئیدها را در ساختن داروهای مسکن‌ها، آرام‌بخش‌ها و داروهای ضد سرطان به کار می‌برند. اما بعضی آلکالوئیدها اعتیادآورند. امروزه مصرف مواد اعتیادآور، از معضلات بسیاری از کشورهاست که سلامت و امنیت آنها را تهدید می‌کند. آیا گیاهی بودن یک ترکیب به معنی بی‌ضرر بودن آن است؟ شرکت‌های تجاری در تبلیغ محصولات خود و تشویق مردم برای خرید، عبارت محصول کاملاً گیاهی است و هیچ ضرری ندارد! را به کار می‌برند. در حالی که ترکیباتی در گیاهان ساخته می‌شود که در مقادیر متفاوت، ممکن است سرطان‌زا، مسموم‌کننده یا حتی کشنده باشند.

نکته ۵: ترکیبات سیانید دار در تعدادی از گونه‌های گیاهی ساخته می‌شود. سیانید تنفس یاخته‌ای را متوقف می‌کند.

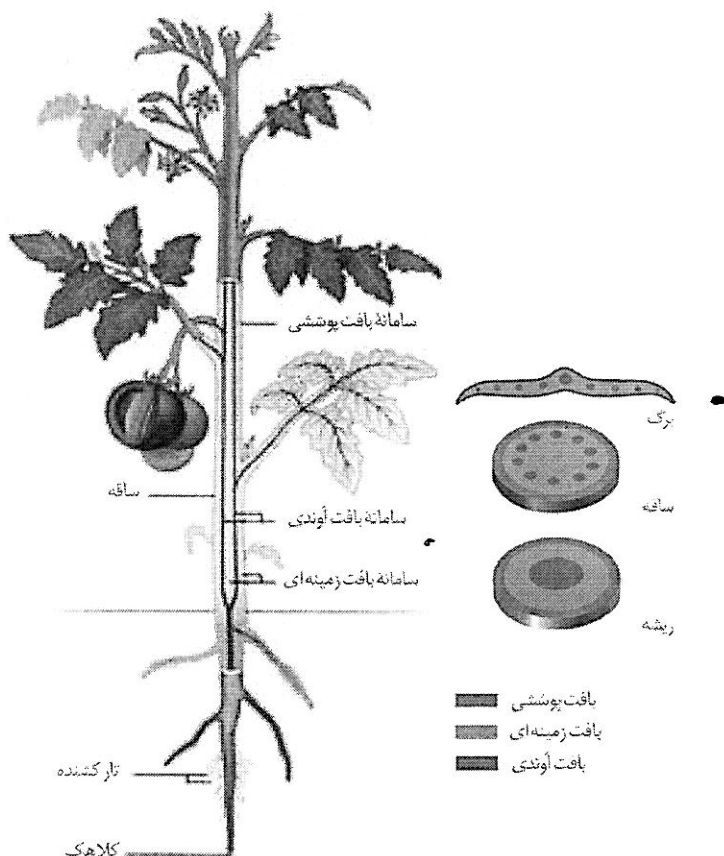
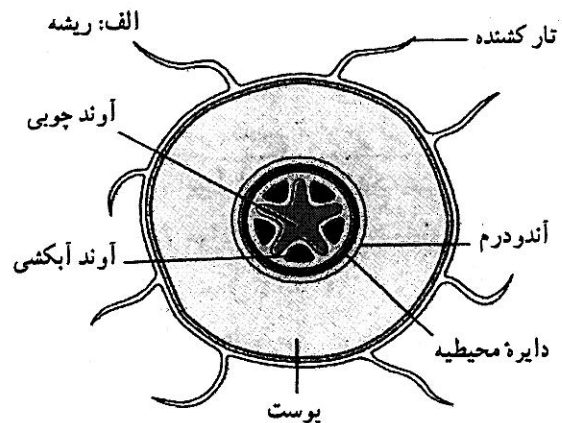
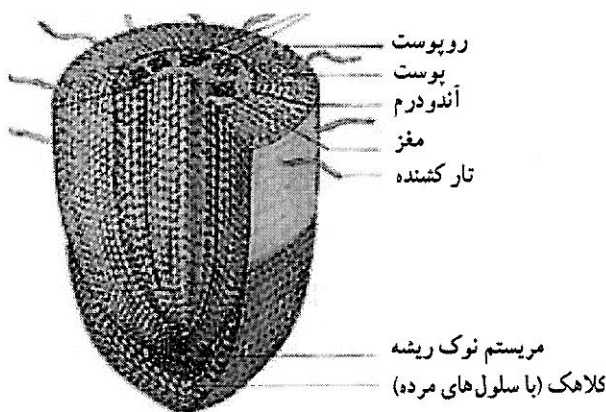

سامانه بافتی در گیاه

نکته ۱: اگر ریشه، ساقه و برگ را در نهان دانگان برش دهیم، سه بخش پوششی، زمینه‌ای و آوندی در آنها قابل تشخیص است؛ به هر یک از این بخش‌ها سامانه بافتی می‌گویند؛ زیرا هر سامانه از بافت‌ها و یاخته‌های گوناگونی تشکیل شده است؛

نکته ۲: پیکر گیاهان آوندی (نه هر گیاهی) از سه سامانه بافتی به نام پوششی، زمینه‌ای و آوندی تشکیل می‌شود (شکل ۱۱).

نکته ۳: هر سامانه بافتی، عملکرد خاصی دارد؛ مثلاً سامانه بافت پوششی، اندام‌ها را در برابر خطرهای حفظ می‌کند که در محیط بیرون قرار دارند.

شکل ۱۱- سه سامانه بافتی در گیاه

سامانه بافت پوششی

نکته ۱: این سامانه سراسر اندام گیاه را می‌پوشاند و آن را در برابر عوامل بیماری‌زا و تخریب‌گر، حفظ می‌کند؛ بنابراین عملکردی شبیه پوست در جانوران دارد.

نکته ۲: سامانه بافت پوششی در اندام‌های مسن گیاه، **پیراپوست (پریدرم)** نامیده می‌شود که شامل چوب پنبه، بن‌لاد چوب پنبه ساز و نرم آکنه (پارانسیم) پوست است.

نکته ۳: سامانه بافت پوششی در برگ‌ها، ساقه‌ها و ریشه‌های جوان، **روپوست (اپیدرم)** نامیده می‌شود.

اپیدرم (روپوست):

روپوست معمولاً از یک لایه یاخته تشکیل شده است و فضای بین سلولی اندکی دارد. یکی از کارهای روپوست، کاهش تبخیر آب از اندام‌های هوایی گیاه است. اپیدرم از مریستم (سرلاد) نخستین منشأ می‌گیرد.

نکته ۴: منشأ موارد زیر از اپیدرم است:

۱- سلول تارکشنده:

تارکشنده در ریشه‌های جوان، از تمایز یاخته‌های روپوست ایجاد می‌شود. تارهای کِشنده در بخش کوچکی از ریشه که بالاتر از کلاهک و سرلاد نخستین ریشه است، قابل مشاهده هستند. بنابراین نمی‌توان گفت در تمام طول ریشه تار کِشنده یافت می‌شود. نمی‌توان گفت که کلاهک از تار کِشنده محافظت می‌کند. سلول‌های تار کِشنده فاقد کلروپلاست هستند و کوتین ترشح نمی‌کنند.

۲- سلول‌های کرک‌ها و سلول‌های ترشحی:

دو نوع سلول تمایز یافته‌ی روپوستی در اندام‌های هوایی گیاه (برگ و ساقه و ریشه‌های هوایی) هستند. این سلول‌ها در دفاع از گیاهان نقش دارند. مثلاً حشرات کوچک نمی‌توانند روی برگ‌های کرک‌دار به راحتی حرکت کنند، همچنین اگر گیاه مواد چسبناک ترشح کند، حرکت حشره دشوارتر و گاه غیر ممکن می‌شود. این سلول‌ها فاقد کلروپلاست هستند، ولی میتوکندری دارند.

۳- سلول‌های نگهبان روزنه:

سلول تمایز یافته‌ی روپوستی در اندام‌های هوایی گیاه است. یاخته‌های نگهبان روزنه برخلاف یاخته‌های دیگر روپوست، سبزینه دارند.

۴- کوتیکول (پوستک):

لایه‌ای روی سطح بیرونی یاخته‌های روپوست قرار دارد. این لایه پوستک نامیده می‌شود. پوستک نسبت به آب نفوذناپذیر است؛ زیرا از ترکیبات لیپیدی مانند کوتین ساخته شده است. یاخته‌های روپوستی این ترکیبات را می‌سازند و آن را به سطحی از روپوست ترشح می‌کنند که مجاور هواست.

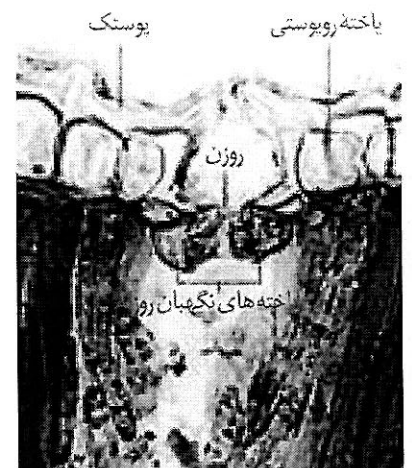
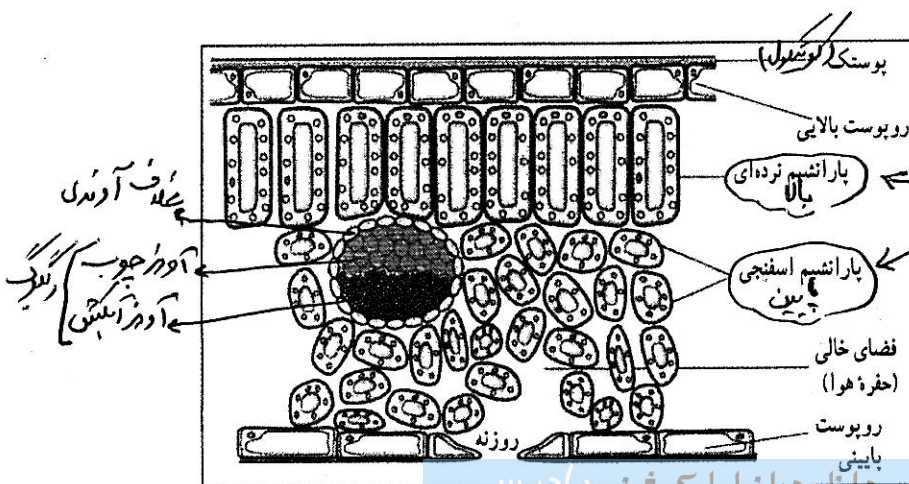
نکته ۵: کوتیکول (پوستک) از ترکیبات لیپیدی مانند کوتین است توسط سلول‌های اپیدرم برگ‌ها و ساقه‌های جوان ترشح می‌شود. پوستک از ورود نیش حشرات و عوامل بیماری‌زا به گیاه، نیز جلوگیری می‌کند و در حفظ گیاه در برابر سرما نیز نقش دارد. بعضی گیاهان پوستک ضخیم دارند. پوستک به کاهش تبخیر آب از سطح برگ کمک می‌کند.

نکته ۶: در ساختار پوستک سلول وجود ندارد. بنابراین در ساختار پوستک اندامک (هسته، پلاست، واکوئل، ...) یافت نمی‌شود. نمی‌توان از آن ژن استخراج کرد. پوستک کروموزوم و هیستون و نوکلئوزوم ندارد. فتوسنتز و تنفس سلولی ندارد. کوتین فقط در سطح بیرونی اپیدرم رسوب می‌کند، یعنی در همه‌ی سطوح اپیدرم رسوب نکرده است. روپوست ریشه، پوستک ندارد.

نکته ۷: سلول‌های نگهبان روزنه‌های اپیدرم منشا می‌گیرند ولی برخلاف یاخته‌های دیگر روپوست (تارکشنده، گُرک و یاخته‌های ترشحی) کلروپلاست دارند. در سلول‌های نگهبان هوایی هم میتوکندری و هم کلروپلاست وجود دارد، هم چرخه‌ی کالوین (چرخه‌ی فتوسنتز) و هم چرخه‌ی کربس (چرخه‌ی تنفس هوازی) وجود دارد، اکسیژن و دی‌اکسید کربن را هم تولید و هم مصرف می‌کنند. ولی سایر یاخته‌های روپوستی (تارکشنده، گُرک و یاخته‌های ترشحی) چون کلروپلاست ندارند، بنابراین اکسیژن تولید نمی‌کنند و دی‌اکسید کربن مصرف نمی‌کنند و نیلاکوئید، گرانوم، چرخه‌ی کالوین، تثبیت دی‌اکسید کربن و آنزیم روپوستکو ندارند. ولی میتوکندری دارند پس اکسیژن مصرف می‌کنند و دی‌اکسید کربن تولید می‌کنند.

نکته ۸: یاخته‌های نگهبان روزنه مقدار ورود و خروج گازها و بخار آب را تنظیم می‌کنند؛ گُرک‌ها در کاهش تبخیر آب از سطح برگ نقش دارند و نور خورشید را بازتاب می‌دهند. در نتیجه در جلوگیری از افزایش دمای برگ نیز نقش دارند. بعضی گُرک‌ها ترکیبات معطر یا ترکیبات دیگر دارند.

نکته ۹: دقت کنید که، هر سلول فعال تمایز یافته‌ی روپوستی می‌تواند در تداوم جریان شیرین خام در آوند چوبی نقش داشته باشد و همه‌ی روزنه‌ها (چه آبی و چه هوایی)، پیوستگی شیرین خام را در آوندهای چوبی حفظ می‌کنند. یعنی چه تعرق و چه تعریق در حفظ پیوستگی جریان شیرین خام در آوند چوبی نقش دارند.

سامانه بافت زمینه ای

این سامانه که فضای بین روپوست و بافت آوندی را پر می کند از سه نوع بافت نرم آکنه (پارانشیمی)، چسب آکنه (کلانشیمی) و سخت آکنه (اسکلرانشیمی) تشکیل می شود.

الف) بافت نرم آکنه ای (پارانشیمی)

۱- رایج ترین بافت در این سامانه است.

۲- یاخته های نرم آکنه ای، دیواره نخستین نازک و چوبی نشده دارند؛ بنابراین نسبت به آب نفوذ پذیرند. در دیواره ی یاخته های پارانشیمی لیگنین (چوب) رسوب نمی کند. این سلول ها استحکام کمی دارند و انعطاف پذیرند.

۳- یاخته های پارانشیمی توانایی میتوز دارند. وقتی گیاه زخمی می شود، یاخته های نرم آکنه ای تقسیم می شوند و آن را ترمیم می کنند.

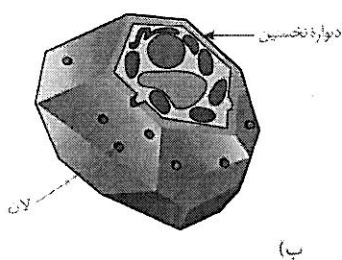
۴- بافت نرم آکنه ای کارهای متفاوتی انجام می دهند، برخی ذخیره مواد را انجام می دهند مانند غده ی سیب زمینی که دارای آمیلوپلاست است و برخی دارای کلروپلاست هستند و فتوسنتز انجام می دهند مانند پارانشیم فتوسنتز کننده برگ.

۵- نرم آکنه سبزینه دار به فراوانی در اندام های سبز گیاه، مانند برگ دیده می شود و به آن کلرانشیم می گویند.

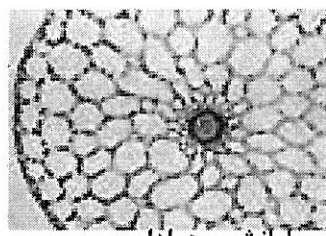
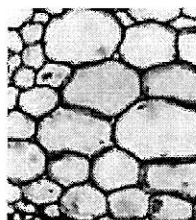
۶- نمی توان گفت هر سلول پارانشیمی الزاماً دارای کلروپلاست است. ولی هر سلول پارانشیمی زنده دارای میتوکندری است.

۷- یاخته های نرم آکنه ای در لابه لای یاخته های آوندی هم وجود دارند. مثلاً در لابه لای آوندهای آبکش، پارانشیم آبکشی یافت می شود. البته توجه کنید که پارانشیم آبکشی فاقد کلروپلاست است و فتوسنتز ندارد.

۸- سامانه ی بافت زمینه ای در گیاهان آبی از نرم آکنه ساخته می شود که فاصله ی فراوانی بین یاخته های آن وجود دارد. این فاصله ها با هوا پر شده اند.

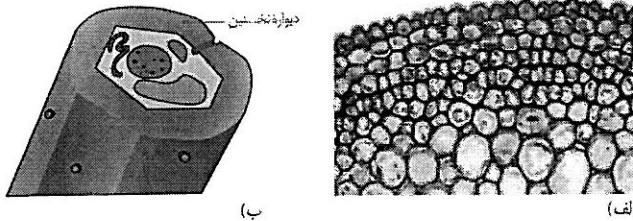
(ب)

پارانشیم هوادار

(ب) بافت چسب آکنه (کلانشیم)

۱- از یاخته هایی با همین نام ساخته شده است. این سلول ها زنده اند و دارای هسته و پلاسمودسم هستند. ۲- این یاخته ها دیواره پسین ندارند؛ اما تیغه میانی (پکتین) و دیواره نخستین (سلولز و پروتئین و انواعی از پلی ساکاریدهای غیر رشته ای) دارند. ۳- دیواره ی نخستین (نه پسین) آنها ضخیم است. به همین علت چسب آکنه ها ضمن ایجاد استحکام، سبب انعطاف پذیری اندام می شوند. این بافت مانع رشد اندام گیاهی نمی شود. ۴- یاخته های چسب آکنه ای معمولاً زیر روپوست یعنی در بخش خارجی پوست قرار می گیرند. ۵- در دیواره ی سلولی این بافت لیگنین وجود ندارد.

شکل ۱۵- دیواره ضخیم یاخته های چسب آکنه ای به علت رنگ آمیزی تیره دیده می شود (الف). ترسیمی از یاخته چسب آکنه ای (ب)

(ج) بافت سخت آکنه (اسکرانشیم)

۱- از یاخته هایی با همین نام ساخته شده است. ذره های سختی که هنگام خوردن گلابی زیر دندان حس می کنیم، مجموعه ای از این یاخته هاست.

۲- یاخته های سخت آکنه ای علاوه بر تیغه میانی و دیواره ی نخستین، دیواره پسین ضخیم و چوبی (لیگنین) شده دارند. چوبی شدن دیواره یعنی رسوب لیگنین، اغلب سبب مرگ پروتوپلاست می شود.

۳- این یاخته ها به علت دیواره های چوبی ضخیم، سبب استحکام اندام می شوند. ولی انعطاف پذیر نیستند.

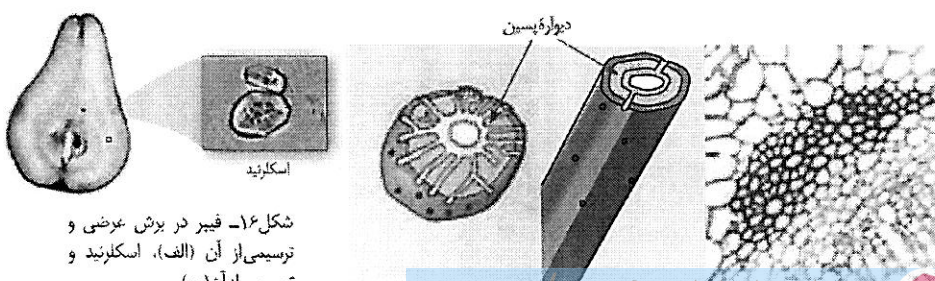
۴- دو نوع یاخته سخت آکنه ای وجود دارد. اسکلرئیدها، یاخته های کوتاه و فیبرها، یاخته های دراز سخت آکنه ای اند. از فیبرها در تولید طناب و پارچه نیز استفاده می کنند.

۵- یاخته های سخت آکنه ای در لابه لای یاخته های آوندی هم وجود دارند.

نکته ۱: هر سلول گیاهی مرده (فاقد پروتوپلاسم زنده)، در استحکام اندام های گیاهی نقش دارد. ولی هر بافت استحکامی لزوماً مرده نیست، مثلاً بافت کلانشیم نوعی بافت استحکامی زنده است. این بافت دارای میتوکندری است. بنابراین برخی سلول های بافت های استحکامی می توانند چرخه ی کربس داشته باشند.

نکته ۲: برخی از سلول های گیاهی که در آنها کوتین رسوب کرده زنده اند و میتوکندری دارند مانند یاخته های اپیدرمی که در سطح بیرونی خود کوتین دارند و زنده اند.

نکته ۳: برخی از سلول های گیاهی که در آنها سوبرین (چوب پنبه) رسوب کرده زنده اند مانند یاخته های درون پوست ریشه در دیواره ی جانبی خود دارای نواری از جنس چوب پنبه (سوبرین) هستند ولی زنده اند.

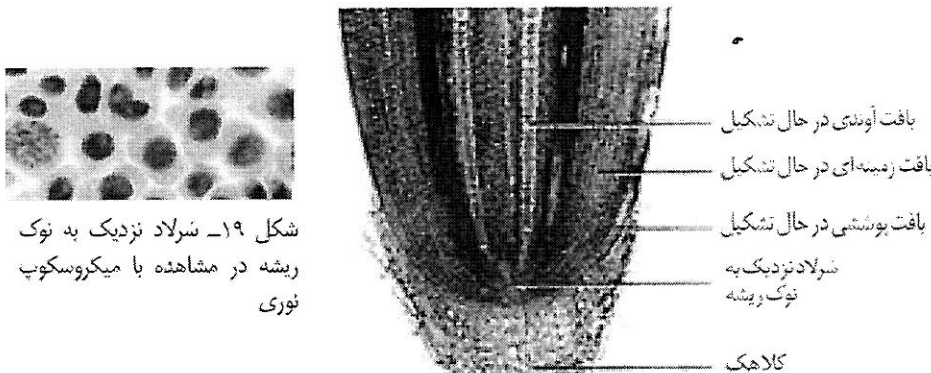

یاخته های سرلادی (مریستمی):

- ۱- پیکر گیاهان آوندی (نه همه گیاهان) از سه سامانه بافتی به نام پوششی، زمینه‌ای و آوندی تشکیل می‌شود. در ساختار نخستین گیاهان، منشأ هر سه سامانه‌ی بافتی از یاخته‌های مریستمی است.
- ۲- در نوک ساقه و نزدیک به نوک ریشه، یاخته های سرلادی (مریستمی) وجود دارند.
- ۳- هسته درشت دارند که در مرکز سلول قرار دارد، و هسته بیشتر حجم یاخته را به خود اختصاص می‌دهد.
- ۴- دائماً در حال تقسیم میتوز و سیتوکینز هستند و یاخته های موردنیاز برای ساختن سامانه های بافتی را تولید می‌کنند. و منشأ سلول‌های اپیدرمی و بافت زمینه‌ای و آوندی هستند.
- ۵- یاخته های سرلادی به طور فشرده قرار می‌گیرند. فضای بین سلولی کمی دارند.
- ۶- این سلول‌ها اینترفاز کوتاه دارند و با فعالیت آنزیم هلیکاز و DNA پلیمراز درون هسته در مرحله S اینترفاز کروموزوم‌های خود را مضاعف می‌کنند.
- ۷- در هنگام میتوز غشای هسته‌ی خود را ناپدید می‌کنند و کروموزوم‌ها در مجاورت اندامک‌ها قرار می‌گیرند. هنگام سیتوکینز حلقه انقباضی تشکیل نمی‌دهند. بلکه ساختاری به نام صفحه‌ی یاخته‌ای ایجاد می‌شود، که از تجمع ریزکیسه‌های دستگاه گلژی و به هم پیوستن آنها تشکیل می‌شود.

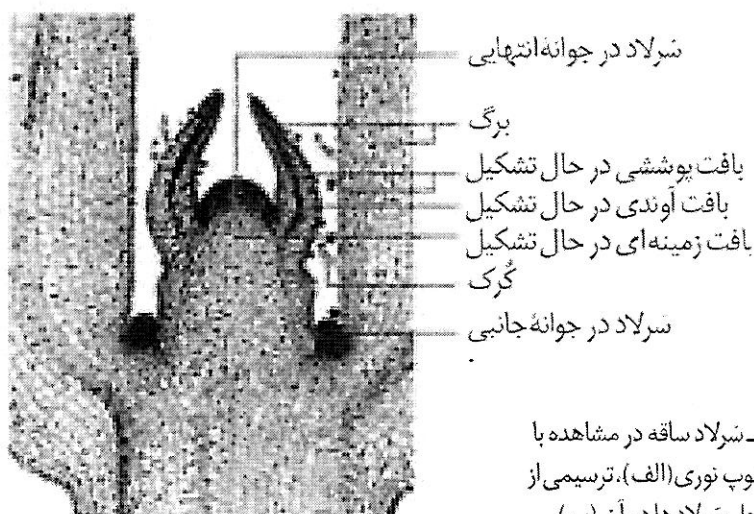
سرلاد (مریستم) نخستین ریشه:

- ۱- این سرلاد نزدیک به انتهای ریشه قرار دارد و با بخش انگشتانه ماندنی به نام کلاهک پوشیده می‌شود.
- ۲- سرلاد نخستین ریشه منشأ کلاهک و سه سامانه‌ی بافتی ریشه (اپیدرم، زمینه‌ای و آوندی) است.
- ۳- نتیجه فعالیت سرلاد های نخستین ریشه، افزایش طول و تا حدودی عرض ریشه است.
- ۵- کلاهک، سرلاد نوک ریشه را در برابر آسیب‌های محیطی، حفظ می‌کند.
- ۳- کلاهک ترکیب پلی ساکاریدی ترشح می‌کند که سبب لزج شدن سطح آن و در نتیجه نفوذ آسان ریشه به خاک می‌شود.
- ۴- یاخته های سطح بیرونی کلاهک به طور مداوم می‌ریزند و با یاخته های جدید، جانشین می‌شوند.
- ۶- تار کِشنده از تمایز سلول‌های روپوستی به وجود می‌آید. تار کِشنده فقط در منطقه کوچکی از ریشه قابل مشاهده هستند. یعنی در تمام طول ریشه تار کِشنده یافت نمی‌شود. در بخشی از ریشه که کلاهک و سرلاد نخستین ریشه وجود دارد، تار کِشنده یافت نمی‌شود. بنابراین نمی‌توان گفت که کلاهک از تار کِشنده محافظت می‌کند. روپوست ریشه پوستک (کوتیکول) ندارد.

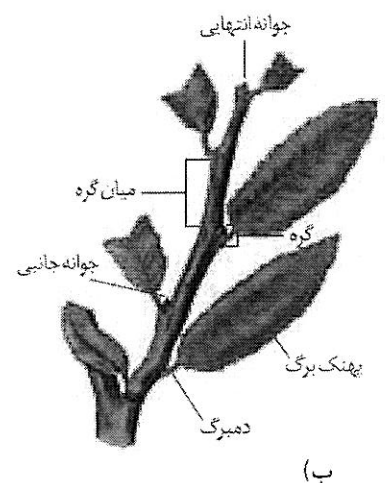

سرلاد (مریستم) نخستین ساقه:

- ۱- این سرلاد ها عمدتاً در جوانه ها (جوانه انتهایی و جانبی) قرار دارند. جوانه ها مجموعه‌ای از یاخته های سرلادی و برگ های بسیار جوان اند.
- ۲- رشد جوانه ها علاوه بر افزایش طول ساقه، به ایجاد شاخه ها و برگ های جدیدی نیز می انجامد.
- ۳- جوانه ها را براساس محلی که قرار دارند در دو گروه جوانه انتهایی و جوانه جانبی قرار می دهند.
- ۴- سرلاد نخستین علاوه بر جوانه ها، در فاصله بین دو گره در ساقه نیز وجود دارد. گره، محلی است که برگ به ساقه یا شاخه متصل است. به فاصله بین دو گره، میان گره می گویند. بنابراین به سرلادی که در این محل قرار دارد، سرلاد میان گره می گویند.
- ۵- نتیجه فعالیت سرلاد های نخستین، افزایش طول و تا حدودی عرض ساقه، شاخه و ریشه است. همچنین برگ و انشعاب های جدید ساقه و ریشه از فعالیت این سرلاد ها تشکیل می شوند.
- ۶- چون با فعالیت این سرلادها ساختار نخستین گیاه شکل می گیرد، به این سرلادها، سرلادهای نخستین می گویند. سرلاد نخستین ساقه منشأ سه سامانه‌ی بافتی ساقه (اپیدرم، زمینه‌ای و آوندی) است.
- ۷- اکسین نوعی تنظیم کننده رشد در گیاهان است که از جوانه رأسی به جوانه‌های جانبی می‌رود و تولید اتیلن در جوانه جانبی را تحریک می‌کند. در نتیجه با افزایش اتیلن در جوانه های جانبی، رشد آن ها متوقف می‌شود. به اثر بازدارندگی جوانه رأسی بر رشد جوانه‌های جانبی، چیرگی رأسی می‌گویند. با قطع جوانه رأسی، جوانه‌های جانبی رشد، و شاخه و برگ جدید ایجاد کرده‌اند. با قطع جوانه رأسی مقدار سیتوکینین در جوانه‌های جانبی افزایش و مقدار اکسین آن‌ها کاهش می‌یابد، و مقدار تولید اتیلن در جوانه جانبی کاهش می‌یابد، در نتیجه جوانه‌های جانبی رشد می‌کنند. اگر بعد از قطع جوانه رأسی، در محل برش، اکسین قرار دهیم؛ جوانه‌های جانبی رشد نمی‌کنند.

شکل ۲۰- سرلاد ساقه در مشاهده با میکروسکوپ نوری (الف)، ترسیمی از ساقه و محل سرلادها در آن (ب)

(ب)

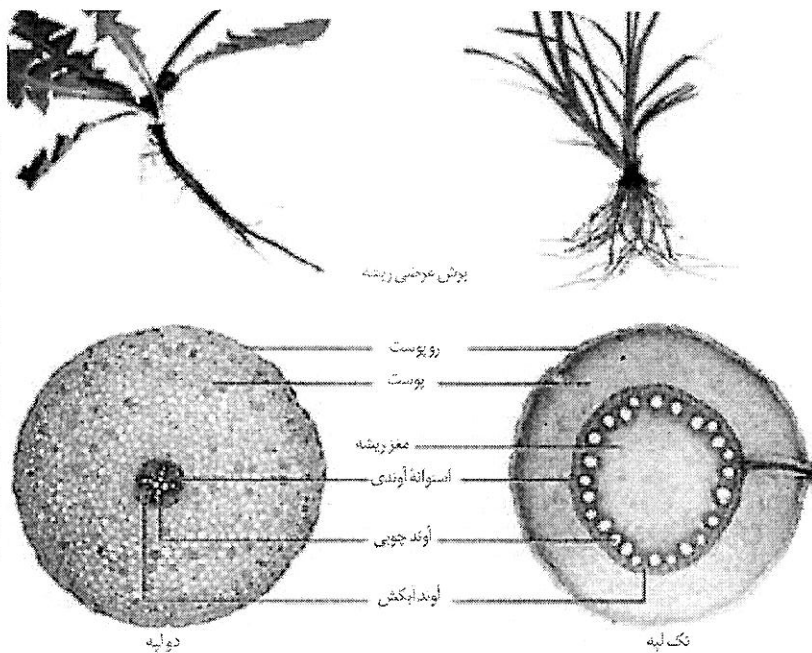
ساختار نخستین ریشه گیاهان تک لپه و دولپه:

۱- ضخامت پوست ریشه‌ی دولپه‌ها از ضخامت پوست ریشه‌ی تک لپه‌ها بیشتر است.

۲- در ریشه، آوندهای چوب و آبکش در استوانه مرکزی به صورت یک در میان قرار می‌گیرند. البته تعداد دسته آوندها در ریشه‌ی تک لپه‌ها از دولپه‌ها بیشتر است.

۳- در مرکز ریشه‌ی تک لپه‌ها پارانشیم مغز وجود دارد که بافت نرم آکنه است، ولی ریشه‌ی دولپه‌ها فاقد پارانشیم مغز است و مرکز ریشه دارای آوند چوبی است.

۴- تک لپه‌ها ریشه‌ی افشان دارند، ولی دولپه‌ها یک ریشه‌ی راست دارند. تک لپه‌ها رگبرگ‌های موازی دارند، ولی دولپه‌ها رگبرگ‌های منشعب دارند.

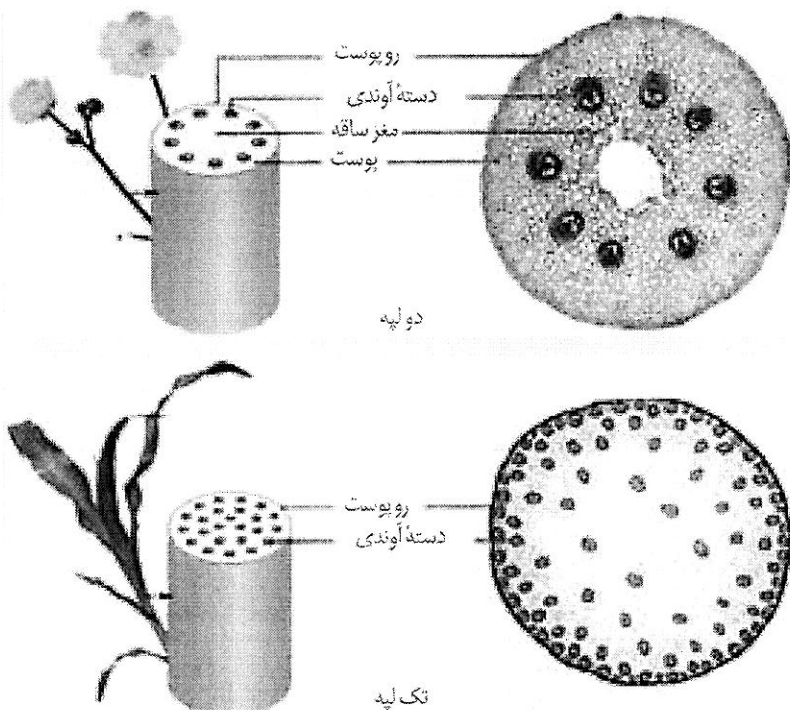

ساختار نخستین ساقه گیاهان تک لپه و دولپه:

۱- ضخامت پوست ساقه‌ی دولپه‌ها از ضخامت پوست ساقه‌ی تک لپه‌ها بیشتر است.

۲- در ساقه، آوندهای آبکش روی آوندهای چوب قرار می‌گیرند. البته تعداد دسته آوندها در ساقه‌ی تک لپه‌ها به صورت پراکنده در بافت زمینه قرار می‌گیرند، ولی در ساقه‌ی دولپه‌ها دسته آوندها روی یک دایره قرار می‌گیرند.

۳- در مرکز ساقه‌ی دولپه پارانشیم مغز وجود دارد که بافت نرم آکنه و بخشی از سامانه‌ی بافت زمینه است، ولی ساقه‌ی تک لپه‌ها فاقد پارانشیم مغز است.

ساختار نخستین ساقه و ریشه گیاهان دولپه:

- ۱- اپیدرم (روپوست): از روپوست ریشه تارهای کِشنده منشأ می‌گیرد.
- ۲- پوست (بافت زمینه): ضخامت پوست ریشه از پوست ساقه بیشتر است.
- ۳- استوانه آوندی: دارای بافت‌های آوندی چوب و آبکش است. در ساقه آوند آبکش روی آوند چوبی قرار دارد، ولی در ریشه آوند چوبی و آبکش در کنار یکدیگر قرار می‌گیرند.
- ۴- پارانشیم مغز: بافت نرم آکنه‌ای و بخشی از سامانه‌ی بافتی زمینه‌ای (پارانیشیم، کلانشیم، اسکلرانیشیم) است که در ساقه‌ی دولپه‌ای‌ها دیده می‌شود، ولی در ریشه‌ی دولپه‌ای‌ها دیده نمی‌شود.

سرلاد‌هایی که بعداً عمل می‌کنند

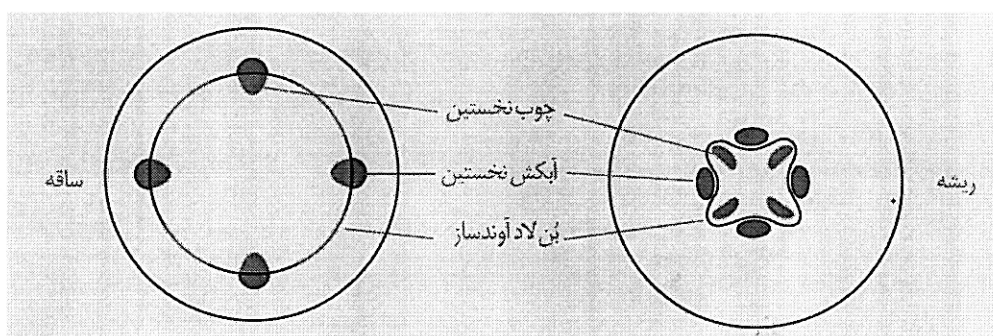
تشکیل ساقه‌ها و ریشه‌هایی با قطر بسیار در **نهان‌دانگان دولپه‌ای** نمی‌تواند حاصل فعالیت سرلاد نخستین در این گیاهان باشد. بنابراین باید سرلادهای دیگری باشند تا بتوانند با تولید مداوم یاخته‌ها، بافت‌های لازم برای این افزایش قطر را فراهم کنند. به این سرلادها که در افزایش ضخامت نقش دارند، **سرلاد پسین** می‌گویند. دو نوع سرلاد پسین در گیاهان دولپه‌ای وجود دارد.

بن لاد (کامبیوم) آوند ساز:

این سرلاد همان طور که از نامش پیداست، منشأ بافت‌های آوندی چوب و آبکش پسین است. این سرلاد بین آوندهای آبکش و چوب نخستین تشکیل می‌شود و آوندهای چوب پسین (تراکئید و عناصر آوندی) را به سمت داخل و آوندهای آبکش پسین را به سمت بیرون تولید می‌کند. مقدار بافت آوند چوبی‌ای که این سرلاد می‌سازد، به مراتب بیشتر از بافت آوند آبکشی است.

بن لاد (کامبیوم) چوب پنبه ساز:

این بن لاد که در سامانه بافت زمینه‌ای ساقه و ریشه دولپه‌ها تشکیل می‌شود، به سمت درون، یاخته‌های نرم آکنه‌ای (پارانیشیم) و به سمت بیرون، یاخته‌هایی را می‌سازد که دیواره آنها به تدریج چوب پنبه‌ای می‌شود و در نتیجه، بافتی به نام بافت چوب پنبه را تشکیل می‌دهند. بافت چوب پنبه بافت مرده‌ای است.

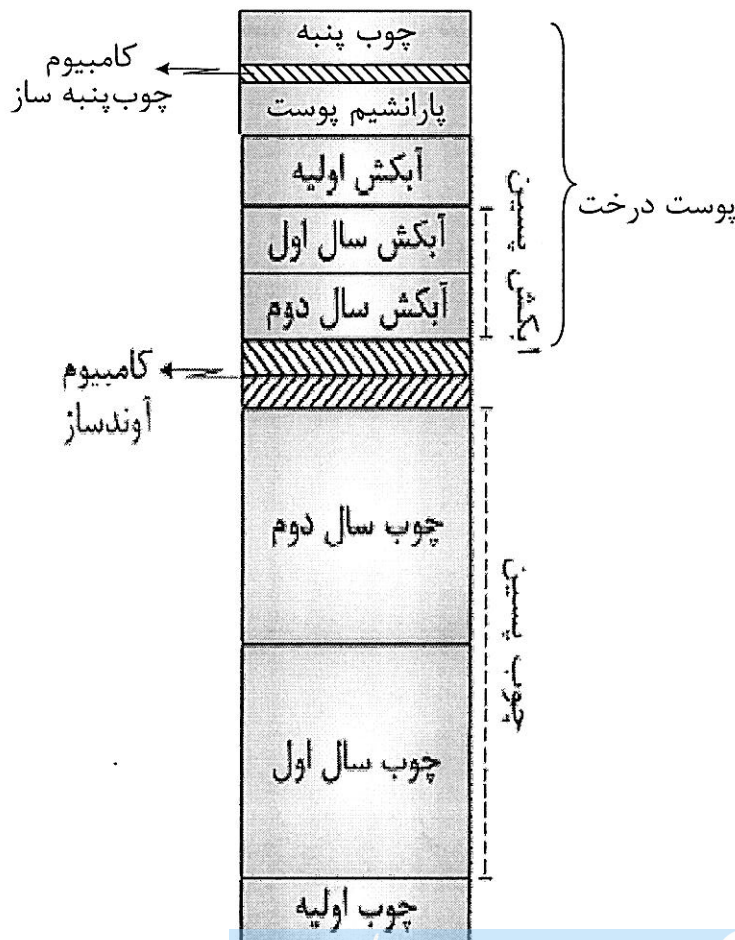

پیراپوست (پریدرم): بُن لاد چوب پنبه ساز (نوعی بافت مریستم) و یاخته‌های حاصل از آن در مجموع پیراپوست (پریدرم) را تشکیل می‌دهند. پیراپوست در اندام‌های مسن، جانشین روپوست می‌شود. پیراپوست به علت داشتن یاخته‌های چوب پنبه‌ای شده، نسبت به گازها نیز نفوذناپذیر است، در حالی که بافت‌های زیر آن زنده‌اند و برای زنده ماندن به اکسیژن نیاز دارند؛ به همین علت در پیراپوست مناطقی به نام عدسک ایجاد می‌شود (شکل ۲۲).

نکته ۱: سلول‌های واقع در پیراپوست (پریدرم):

- ۱- **یاخته‌های مرده چوب پنبه‌ای:** که دیواره‌ی سوبرین دار (نوعی ترکیب لیپیدی) دارند و در بخش‌هایی تشکیل عدسک می‌دهند.
- ۲- **بُن لاد چوب پنبه ساز:** که نوعی بافت مریستم است. این یاخته‌ها به طور فشرده قرار دارند و هسته‌ی درشت آنها در مرکز سلول قرار دارد و بیشتر حجم یاخته را به خود اختصاص می‌دهد.
- ۳- **یاخته‌های نرم آکنه:** که دیواره‌ی نخستین نازک و چوبی نشده دارند.

نکته ۲: پوست درخت شامل: آنچه به عنوان پوست درخت می‌شناسیم، مجموعه‌ای از لایه‌های بافتی است که از آوند آبکش پسین شروع می‌شود و تا سطح اندام ادامه دارد. با کندن پوست درخت، بُن لاد آوند ساز در برابر آسیب‌های محیطی قرار می‌گیرد. پوست درخت شامل: ۱- پیراپوست (پریدرم) ۲- بافت آبکش پسین که دارای سلول آوند آبکش و پارانشیم آبکشی و سلول‌های همراه است. شیره‌ی پرورده در پوست درخت حرکت می‌کند.

نکته ۳: کامبیوم آوند ساز جزء پوست درخت نیست ولی در ساخت بخشی از پوست درخت نقش دارد. توجه کنید که در ساختار پوست درخت فقط یک نوع کامبیوم می‌بینیم، ولی در ساخت آن دو نوع کامبیوم نقش دارند.

نکته ۴: کامبیوم آوندساز و چوب‌پسین (تراکتید و عناصر آوندی) زیر پوست درخت قرار دارند، جزء پیراپوست و پوست درخت نیستند توجه کنید که در پوست درخت تراکتید و عناصر آوندی و حلقه‌های سالیانه یافت نمی‌شود. در پوست درخت شیره‌ی خام حرکت نمی‌کند. شیره خام در زیر پوست درخت حرکت می‌کند. ولی شیره پرورده داخل پوست درخت حرکت می‌کند.

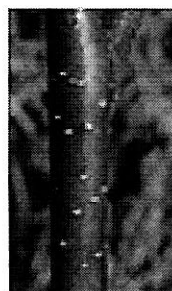
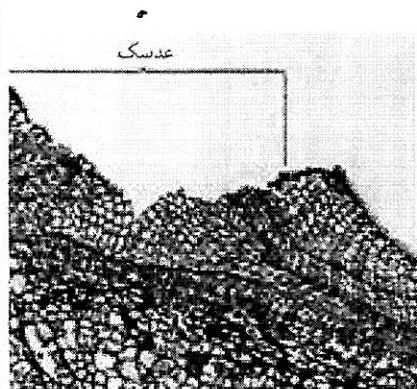
نکته ۵: توجه کنید که در پیراپوست بافت آوندی یافت نمی‌شود. سلول‌های آوند آبکش و همراه و تراکتید و عناصر آوندی یافت نمی‌شود. شیره‌ی پرورده و خام در پیراپوست یافت نمی‌شود.

نکته ۶: هر بخشی از پیراپوست جزء پوست درخت است ولی هر بخشی از پوست درخت جزء پیراپوست محسوب نمی‌شود. در پیراپوست (پریدرم) برخلاف پوست درخت، آوند آبکش و سلول همراه یافت نمی‌شود و شیره‌ی پرورده حرکت نمی‌کند.

نکته ۷: کامبیوم آوندساز و چوب‌پسین در زیر پوست درخت قرار دارند. اگر بگویند کامبیوم آوندساز بین عناصر آوندی قرار دارد و یا بین حلقه‌های سالیانه قرار دارد، غلط است چون عناصر آوندی و حلقه‌های سالیانه زیر کامبیوم آوندساز قرار دارند.

نکته ۸: داخلی‌ترین لایه‌ی پوست درخت n ساله، آبکش سال n ام است که دارای سلول‌های زنده، (آوند آبکش، همراه و پارانیشیم آبکشی) است که مسئول حمل شیره‌ی پرورده می‌باشد. داخلی‌ترین لایه پوست درخت توسط کامبیوم آوندساز ساخته می‌شود.

نکته ۹: بیش‌تر فعالیت کامبیوم آوندساز به طرف داخل است یعنی کامبیوم آوندساز به مقدار بیشتر تراکتید و عناصر آوندی می‌سازد و به مقدار کمتر آوند آبکش و سلول همراه می‌سازد، بنابراین حجم عمده‌ی تنه‌ی درختان چوب‌پسین است و ضخامت آوندهای چوبی خیلی بیشتر از آوندهای آبکش است.

(ب)

باخته‌های
چوب پنبه‌ای شده
پنبه‌ساز و
چوب پنبه‌ساز و
باخته‌های نرم
آکنه‌ای

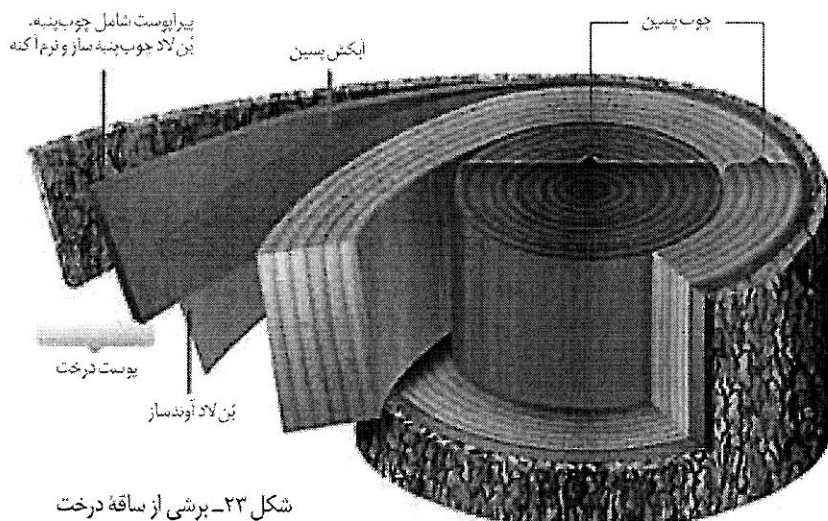
شکل ۲۲- عدسک به صورت برآمدگی در سطح اندام مشاهده می‌شود. (الف) عدسک در مشاهده با میکروسکوپ نوری (ب)

نکته ۱۰: در گیاه n ساله داخلی ترین آوند آبکش ، آبکش سال n ام است که جوانترین آبکش است و خارجی ترین آبکش ، آبکش سال اولیه است که قدیمی ترین آبکش است. در صورتیکه داخلی ترین چوب، چوب اولیه است که قدیمی ترین است و خارجی ترین چوب ، چوب سال n ام است که جوانترین چوب است.

نکته ۱۱: حلقه‌ی سالیانه: چوب‌های فصل بهار بیش‌تر و روشن‌تر و چوب‌های تابستان کوچک‌تر و تیره‌تر است. و تشکیل حلقه‌ی سالیانه می‌دهند. حلقه‌های سالیانه نشان‌دهنده‌ی چوب پسین است. در حلقه‌های سالیانه تراکئید و عناصر آوندی یافت می‌شود. دیواره‌ی سلول‌های حلقه‌ی سالیانه ضخیم و چوبی (لیگنین) است. برای همین این سلول‌ها مرده‌اند و فاقد پروتوپلاسم زنده‌اند، علاوه بر انتقال شیره‌ی خام در استحکام گیاه نقش دارند.

نکته ۱۲: آوند آبکش پسین تیره و روشن ساخته نمی‌شود. در حلقه‌های سالیانه سلول‌های آوند آبکش و سلول‌های همراه و پارانشیم آبکش یافت نمی‌شود. در حلقه‌های تیره و روشن ساقه‌ی درخت، شیره‌ی خام حرکت می‌کند. شیره‌ی پرورده حرکت نمی‌کند. در بین حلقه‌های سالیانه کامبیوم آوندساز یافت نمی‌شود.

نکته ۱۳: تک‌لپه‌ای‌ها بر خلاف دولپه‌ای‌ها سَرلاد پسین ندارند. اما درختانی مانند نخل و نارگیل تک‌لپه‌اند. افزایش ضخامت در برخی از این گیاهان مربوط به بافت‌های حاصل از سَرلاد نخستین است. بنابراین سَرلاد نخستین در افزایش ضخامت برخی از گیاهان نقش دارد.

شکل ۲۳- برشی از ساقه‌ی درخت

سازش با محیط

مساحت پهناوری از سرزمین ایران را مناطق خشک و کم آب تشکیل می دهند؛ اما در این مناطق انواعی از گیاهان زندگی می کنند. برای اینکه بدانیم این گیاهان چه ویژگی های ساختاری متناسب با محیط دارند، ابتدا باید به این موضوع توجه کنیم که این گیاهان با چه مشکلاتی مواجه اند.

همان طور که از نام این مناطق پیداست، آب در این مناطق، کم و به همین علت پوشش گیاهی، اندک است. تابش شدید نور خورشید و دمای بالا، به ویژه در روز، از ویژگی های دیگر این مناطق است. با وجود این شرایط، گیاهانی می توانند در چنین مناطقی زندگی کنند که توانایی بالایی در جذب آب و نیز ساز و کارهایی برای کاهش تبخیر آن داشته باشند.

روزنه هایی در غار:

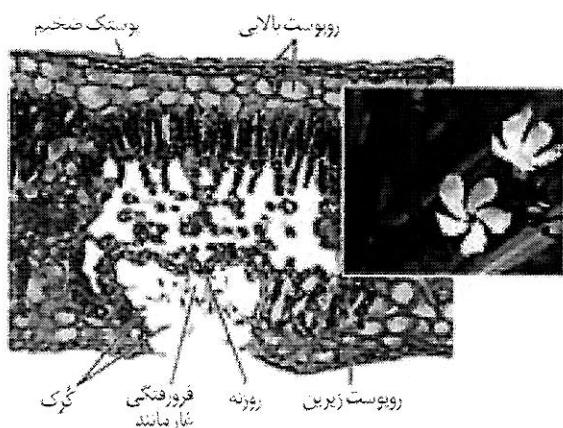
نکته ۱: خرزهره گیاهی است که به طور خودرؤ در مناطق خشک و کم آب رشد می کند. در برگ های این گیاه پوستک ضخیم است و روزنه های هوایی آن در فرورفتگی های غارمانندی قرار می گیرند. در این فرورفتگی ها تعداد فراوانی کُرک وجود دارد. این کرک ها با به دام انداختن رطوبت هوا، اتمسفر مرطوبی در اطراف روزنه ها ایجاد می کنند و مانع خروج بیش از حد آب از برگ می شوند (شکل ۲۴).

نکته ۲: بعضی گیاهان در این مناطق ترکیب های پلی ساکارییدی در کُریچه های خود دارند. این ترکیبات مقدار فراوانی آب جذب می کنند و سبب می شوند تا آب فراوانی در کُریچه ها ذخیره شود. گیاه در دوره های کم آبی از این آب استفاده می کند.

نکته ۳: بنابراین با توجه به اینکه کشور ما با مشکل کم آبی مواجه است، شناخت ساختار گیاهان، نقش مهمی در انتخاب گونه های گیاهی مناسب برای کشاورزی و توسعه فضای سبز دارد.

نکته ۴: بعضی کاکتوس ها در طول روز، روزنه های هوایی را می بندند و از هدر رفتن آب جلوگیری می کنند. این گیاهان روزنه های هوایی خود را در شب باز می کنند و در شب دی اکسید کربن را جذب می کنند.

نکته ۵: کاهش تعداد روزنه ها، کاهش تعداد یا سطح برگ ها نیز از سازگاری های گیاهان برای زندگی در محیط های خشک است.

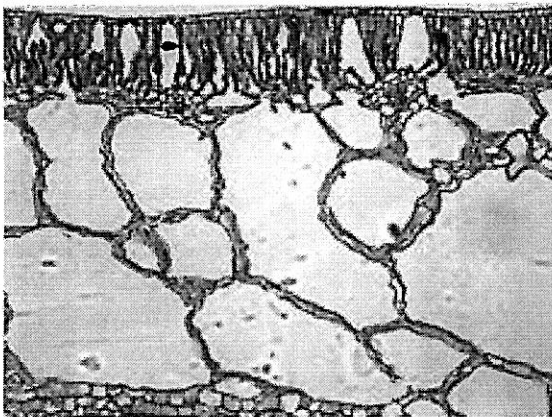
شکل ۲۴- روزنه ها در برگ خرزهره در فرورفتگی های غارمانند قرار دارند.

زندگی در آب:

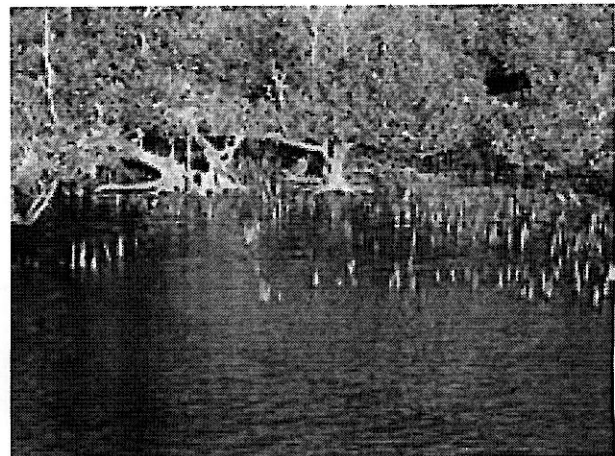
نکته ۱: بعضی گیاهان در آبها و یا در جاهایی زندگی می‌کنند که زمان‌هایی از سال با آب پوشیده می‌شوند. این گیاهان با مشکل کمبود اکسیژن مواجه‌اند، به همین علت برای زیستن در چنین محیط‌هایی سازش‌هایی دارند.

نکته ۲: نرم‌آکنه‌ها دارای در ریشه، ساقه و برگ، یکی از سازش‌های گیاهان آبی است (شکل ۲۵).

نکته ۳: جنگل‌های حرا در سواحل استان‌های هرمزگان و سیستان و بلوچستان از بوم‌سازگان‌های ارزشمند ایران‌اند. ریشه‌های درختان حرا در آب و گِل قرار دارند. درختان حرا برای مقابله با کمبود اکسیژن، ریشه‌هایی دارند که از سطح آب بیرون آمده‌اند. این ریشه‌ها با جذب اکسیژن، مانع از مرگ ریشه‌ها به علت کمبود اکسیژن می‌شوند. به همین علت به این ریشه‌ها، شش‌ریشه می‌گویند (شکل ۲۶).

شکل ۲۵- برگ گیاهی آبی. به حفره‌های بزرگ هوا توجه کنید.

شکل ۲۶- شش‌ریشه‌های درخت حرا در سطح آب دیده می‌شوند.